

SCRISOARE CIRCULARĂ Martie 2008

Dorim să vă salutăm din inimă pe toți, în întreaga lume, în Numele scump al DOMNULUI și Mântuitorului nostru, Isus Hristos, cu următorul verset biblic din Isaia 14.26-27: *“Iată hotărârea luată împotriva întregului pământ, iată mâna, întinsă peste toate neamurile. DOMNUL oștirilor a luat această hotărâre: cine I se va împotrivi? Mâna Lui este întinsă: cine o va abate?”*

DOMNUL Dumnezeu are un plan pe care îl va aduce, fără îndoială, la îndeplinire cu toate neamurile, cu Israel și cu Biserica. Începând cu ianuarie 2008, din jurnalele de știri reiese faptul că lumea politică se concentrează tot mai mult asupra Orientului Mijlociu. În mod deosebit, Ierusalimul devine punctul cel mai important al dezbaterilor și negocierilor. George W. Bush ar dori să-și încununeze mandatul de președinte cu măcar un succes, adică cu un acord între statul evreu și un nou stat palestinian. Întrebarea este dacă acest acord poate fi încheiat în vremea care i-a mai rămas. În 11 ianuarie, în turneul său prin Orientul Mijlociu, s-a întâlnit cu Tony Blair, de curând numit emisar special al Uniunii Europene pentru Orientul Mijlociu. Tony Blair s-a convertit în mod oficial la romano-catolicism pe data de 21 decembrie 2007, asigurându-și prin aceasta sprijinul puterii mondiale. El a ales ziua de 21 decembrie 2007, chiar ziua când au căzut ultimele granițe dintre țările est și vest europene.

Acum, ultima împărăție mondială, așa cum a fost văzută și anunțată dinainte de prorocul Daniel (Dan. 2.40 și 7.23) își definitivează forma. Tratatul roman din 25 martie 1957, semnat de cele șase țări fondatoare, este baza Europei Unite. Statutul roman a fost semnat de fiecare din cele 27 de țări care fac parte acum din Uniunea Europeană. Chiar și “tribunalul mondial”, cel mai înalt tribunal de pe pământ, are la bază “statutul roman al Curții Internaționale de Justiție”. La sfârșitul celor 128 de paragrafe, citim: “semnat la Roma, în 17 iulie 1998”.

În 18 februarie 2008, Radio Vatican a anunțat prin internet, că

papa Benedict al XVI-lea va vizita S.U.A. între 15 și 21 aprilie. Pe agendă sunt planificate discuții cu președintele George W. Bush pe tema “eforturilor de pace din Orientul Mijlociu”. Vaticanul intenționează să pună Ierusalimul sub statut internațional. Muntele Templului, până la muntele Sion, urmează să devină zonă extrateritorială. Este vorba de două lucruri care aparțin unul de celălalt: unul este un “acord” referitor la divizarea țării, prorocită în Scriptură, fapt care aduce judecata împreună cu el: *“Acolo, Mă voi judeca cu ele, pentru poporul Meu, pentru Israel, moștenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărțind între ele țara Mea”* (Ioel 3.2). Celălalt este un contract legat de statutul Ierusalimului. Anul acesta, Israelul își sărbătorește cea de-a 60 aniversare de la întemeierea statului în 1948. Acordul de pace este aproape de a fi încheiat și va include cele trei religii mondiale, Iudaismul, Creștinismul și Islamul, precum și “locurile lor sfinte”.

Biblia vorbește despre **un legământ**: *“El va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână”* (Dan. 9.27). Muntele Templului este revendicat ca loc sfânt nu doar de către poporul evreu, care îl pretinde pe baza dreptului lor divin – căci al treilea templu va fi construit din nou pe temelia lui originală – ci este privit ca loc sfânt și de către religia islamică, alături de Mecca și Medina. Acesta va fi, într-adevăr, **un tratat de pace cu caracter religios**. Apoi, se va împlini cuvântul din 1 Tes. 5.3: *“Când vor zice: „Pace și liniște!” atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată, și nu va fi chip de scăpare.”*

De data asta, nu vom intra în mai multe detalii în legătură cu acest subiect. Eu scriu sub impresia că începe ultima fază pentru Israel; prin urmare, ultima fază pentru Biserică este și mai aproape. Prin toate lucrurile care se petrec chiar acum, cei care cunosc Cuvântul profetic pot auzi bătând clopotele timpului sfârșitului. Se poate spune încă o dată: *“Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă ridicați ochii în sus, căci răscumpărarea voastră se apropie.”* Timpul destinat Bisericii se apropie cu siguranță de sfârșit, și Dumnezeu se va întoarce spre Israel, conform planului Său de mântuire (Fapte 15.16; Rom. 11.25). S-ar putea ca Biserica Mireasă să vadă împlinirea primei faze, dar nu și încheierea practică a legământului, după cum scrie în Daniel 9.27, întrucât ea va fi răpită înainte de aceasta. În 18 martie 1963, fratele Branham a spus: **“și după ce Biserica este răpită, Roma și evreii vor face un legământ.”** Noi

întrebăm: „Străjerule, cât mai este din noapte?. Răspunsul este: „Vine dimineața” (Isaia 21.11-12). Strigătul este din ce în ce mai puternic: „iată Mirele!” Numărătoarea inversă este în derulare.

Este esențial să recunoaștem planul de mântuire al lui Dumnezeu și să ne ocupăm în el locul nostru hotărât dinainte. Din veșnicie (Fapte 15.18), înainte să înceapă timpul, înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu a făcut un plan pentru omenire și un plan de mântuire pentru Biserica Lui.

Răscumpărătorul a fost hotărât înainte de întemeierea lumii

(Ioan 17.24, 1 Petru 1.20).

Aleșii au fost și ei hotărâți înainte de întemeierea lumii

(Efeseni 1.4).

Numele lor au fost scrise în cartea Vieții Mielului înainte de întemeierea lumii

(Apoc. 13.8).

Isus a început să învețe lucrurile care au fost ținute ascunse de la întemeierea lumii

(Mat. 13.35).

Acest plan se întinde din primul moment al timpului, până la ultimul, când timpul se revarsă în veșnicie.

În textul biblic citat în introducere, preocuparea este planul lui Dumnezeu, iar întrebarea principală este: “*cine I se va împotrivi?*” Chiar de la început, dușmanul a încercat să distrugă acest plan. A început prin răzvrătirea lui în ceruri și continuă pe pământ până în ziua de azi. Totul este scris în Biblie, de la primul până la ultimul capitol, chiar și aspectele legate de căderea lui Lucifer și despre căderea din grădina Eden, deși ne este transmis sub formă de pilde și tablouri naturale. Există doar o singură posibilitate: fie Dumnezeu Însuși își descoperă planul Lui trimișilor Lui, apostoli și proci, chemați în mod dumnezeiesc, care trebuie să vestească planul Lui, fie își dau teologii și cărturarii diversele lor interpretări. Întotdeauna există numai un singur răspuns corect, dar există multe interpretări. Suntem interesați doar de *singurul* răspuns corect care este confirmat în Cuvântul lui Dumnezeu.

“Nu, DOMNUL Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci”(Amos 3.7);

“Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Hristos, prin Duhul” (Ef. 3.4-5);

“se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El

robilor Săi proorocilor” (Apoc. 10.7).

Marea tragedie a încercării de a distruge acest plan a început în ceruri. Acolo, Satan a cedat în fața vocii personale și a pus-o deasupra Vocii lui Dumnezeu. Îngerul luminii, heruvimul uns, fiul dimineții, s-a înălțat pe sine și a dorit să își întemeieze propriul scaun de domnie lângă scaunul de domnie al Celui Atotputernic, vrând să fie egal cu Cel Prea Înalt. Încă de la început, ținta lui a fost să distrugă planul lui Dumnezeu. În capitolul 14 din Isaia, citim despre căderea lui Satan (versetele 12-21) și ni se vorbește despre scopul lui Dumnezeu, în versetele 26-27, cum am citat în cuvântul introductiv.

Deși codificată, căderea lui Lucifer este descrisă, de asemenea, în Ezechiel 28.11-15. Totuși, descrierea este suficient de clară când ne este descoperit prin Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Creat de Dumnezeu, împodobit cu pietre scumpe, el era întruchiparea desăvârșirii și era deja în Eden, grădina lui Dumnezeu. Încă de la început, avea acces în ceruri și în rai, pe pământ. *“Ai fost fără prihană în căile tale din ziua când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine”* (Ezech. 28.15).

Ce s-a întâmplat în rai este relatat, deopotrivă, în detaliu și codificat în mod tainic. Acolo, Satan, îngerul căzut, ca ființă spirituală a pus stăpânire pe șarpe și l-a folosit în mod negativ pentru a o înșela pe Eva și, prin aceasta, s-a furișat în rasa umană prin amăgire și, ca rezultat, a tras toată omenirea în cădere și despărțire de Dumnezeu. Până atunci, nu a fost nicio urmă de păcat, boală sau suferință. Înainte, nimeni nu auzise de vreo durere sau de moarte. De la cădere, fiecare ființă umană este zămislită în același fel în care a avut loc păcatul originar. David a strigat: *“Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea”* (Ps. 51.5). DOMNUL Dumnezeu a creat îngerii și ființele umane ca persoane cu voință liberă – ca Adam, care a ascultat de Eva, iar Eva ascultase de șarpe. Eva a avut ocazia să se decidă într-un fel sau altul. Același lucru ni se aplică și nouă.

De la prima amăgire din Grădina Eden, fiecare amăgire conduce înapoi la amăgitorul cel vechi, Satan, indiferent dacă amăgirea are loc în domeniul natural sau spiritual, indiferent prin cine se întâmplă. În mod clar, vrăjmașul a deținut puterea asupra pământului. El este înșelătorul întregii lumi (Apoc. 12.9); el a devenit domnul și dumnezeul acestei lumi a întinericului, până atunci când se va împlini versetul biblic următor:

“Împărăția lumii a trecut în mâinile DOMNULUI nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor” (Apoc.11.15).

Datorită deciziei pe care au luat-o primii oameni sub influența celui rău, moartea a intrat în întreaga omenire. Prin Isus Hristos, Cel de al doilea Adam, viața veșnică ne-a fost restituită: *“Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos”* (1 Cor.15.21-22). Dumnezeu, care este Duh, a venit în omenire prin Hristos, singurul Lui Fiu. Aceasta a fost singura cale ca noi să fim răscumparați din cădere.

Numai cei care au primit viața veșnică printr-o trăire personală de mântuire pot și vor trăi veșnic: *“Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața, cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața”* (1 Ioan 5.11-12).

Chiar și după cădere, Satan, ca ființă spirituală, are acces în cer și poate lua parte la întâlniri cu îngerii. În Iov 1.6 citim: *“Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfățișat înaintea DOMNULUI. Și a venit și Satana în mijlocul lor.”* DOMNUL a vorbit cu el, subiectul fiind Iov, slujitorul lui Dumnezeu. Același lucru ne este relatat în cap. 2: *“Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfățișat înaintea DOMNULUI. Și a venit și Satana în mijlocul lor...”* Nu doar o dată, ci în mod repetat vrăjmașul lui Dumnezeu a fost prezent împreună cu îngerii, fiii lui Dumnezeu, care s-au adunat în ceruri.

În timpul Noului Legământ, vrăjmașul, pârâșul fraților, încă are acces în cer. Totuși, Răscumărătorul nostru este prezent acolo ca Mijlocitor al Noului Legământ (Evr. 8.6) și vorbește în favoarea noastră, ca Apărător (1 Ioan 2.1). Deși DOMNUL nostru l-a învins pe Satan și l-a văzut căzând din cer (Ioan 12.31), la sfârșit el va fi aruncat jos pentru totdeauna, când biruitorii sunt răpiți: *“Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui”* (Apoc.12.7-12). Satan a atras după el acea parte din îngeri care s-au supus influenței lui. De aceea, acum noi trebuie să ne luptăm cu domniile și forțele întinericului, care au fost învinse, dar nu vor să capituleze, și trebuie să continuăm să luptăm cu ajutorul întregii armături a lui Dumnezeu până vom ajunge la destinație (Ef. 6.12-20).

Când se va descoperi biruința lui Dumnezeu în Biserică?

Conform Psalmului 110, toți vrăjmașii vor fi puși ca așternut al picioarelor Răscumpărătorului nostru: *“DOMNUL a zis DOMNULUI Meu: „Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale”* (Mat. 22.44, Marcu 12.36). În Evrei 2.8 scrie: *“toate le-ai supus sub picioarele lui... Totuși, acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse...”* Acum, la sfârșitul timpului de har, biruința de la Golgota, biruința Domnului răstignit și înviat asupra tuturor puterilor Satanei, trebuie să fie descoperită în credincioși. Scena acestei bătălii va fi Biserica, femeia în fața căreia stă balaurul cel vechi, Satan, și care dă naștere celor care sunt răpiți (Apoc. 12). În Romani 16.20, apostolul Pavel scrie: *“Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre.”*

Psalmul 110 afirmă că toți vrăjmașii sunt așezați sub picioarele DOMNULUI și Răscumpărătorului nostru. Apoi ni se spune că acest lucru încă nu s-a descoperit. Și aici citim că Însuși Dumnezeu păcii îl va zdrobi pe Satan sub picioarele noastre. În ziua căderii, DOMNUL Dumnezeu a spus șarpelui: *“Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul”* (Gen. 3.15). Vrăjmășia poate exista numai între două semințe total diferite. Aleșii nu pot niciodată să îi prigonească pe alții, căci dragostea lui Dumnezeu este revărsată în inimile lor prin Duhul Sfânt (Rom. 5.5). Ei au fost aceia care au fost întotdeauna prizonieri. Desăvârșirea Bisericii Mirese va avea loc în dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu, când DOMNUL Își va încununa Lucrarea Lui de Răscumpărare prin victoria finală.

Următoarele cuvinte se aplică adevăraților credincioși: *“Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea, și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orînduirile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcînd astfel pace”* (Ef. 2.11-16). Un copil al lui Dumnezeu, născut din nou prin Cuvânt și Duh, devine o nouă persoană, împăciuitoare. Calitățile lui Isus Hristos sunt o realitate divină, sunt parte din viața noastră. Oricine produce disensiuni și seamănă ura și vrăjmășia, este posedat și rămâne sub influența celui rău.

Acum ne confruntăm cu următoarele întrebări:

- Există un “prea târziu”?
- Există decizii luate o dată pentru totdeauna?
- Există unele decizii asupra cărora se poate reveni?
- Putem noi influența/decide dacă suntem în voia desăvârșită, în cea îngăduită sau nu suntem deloc în voia lui Dumnezeu?
- Decidem noi sau știm noi dacă facem parte dintre cei chemați sau dintre cei aleși, dintre fecioarele înțelepte sau cele neînțelepte?
- Va fi acest lucru descoperit acum sau doar la prima sau la a doua înviere?

Decizia luată de Lucifer a fost definitivă, motiv pentru care Dumnezeu nu i-a mai făcut nicio ofertă de har. De aceea, el nu cunoaște harul, iertarea sau împăcarea, și același lucru se aplică tuturor celor care sunt sub influența lui.

Sfârșitul sortit al vrăjmașului a fost decis încă de la început: el va fi aruncat în iazul de foc (Apoc. 20.10). Destinația celor de aici, de pe pământ, care s-au decis împotriva lui Dumnezeu este, de asemenea, definitivă: “*Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc*” (Apoc. 20.11-15). Acest lucru va avea loc la judecata de apoi – nu există niciun tribunal la care să se facă recurs. La fel de definitive sunt cuvintele DOMNULUI adresate celor cărora li s-au dat daruri duhovnicești, dar care nu s-au supus Vooi lui Dumnezeu: “*Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelegea*” (Mat. 7.21-24). Cât de groaznic va fi pentru cei cărora DOMNUL le va spune: “*Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!* ” (Mat. 25.41)! Noi trebuie să luăm în serios oferta de har, iertare și împăcare și să ne ducem mântuirea până la capăt cu frică și cu tremur, verificând dacă acționăm în voia noastră sau în Voia lui Dumnezeu!

Reașezarea făgăduită

În cartea lui Iov citim despre toate încercările pe care Dumnezeu a îngăduit ca dușmanul să le aducă peste omul lui Dumnezeu. În limba germană există un termen familiar cunoscut ca „știrile lui Iov”, care se potrivește foarte bine cu expresia „vești cu adevărat rele” pe care le-ar putea primi cineva. Dușmanul a distrus totul, până când omul lui

Dumnezeu a stat doar pe cenușă. Familia și totul în jurul lui au fost nimicite. Chiar soția lui a spus: „*Tu rămâi neclintit în neprihănirea ta? Blestemă pe Dumnezeu și mori!*” Nu putem înțelege cum un om atât de temător de Dumnezeu a trebuit să treacă prin încercări atât de grele. Dar apoi ne gândim la Răscumpărătorul nostru, care, după botezul în apă, în timpul căruia s-a deschis cerul și Duhul lui Dumnezeu a venit peste El, a fost lăsat să îndure toate ispitele pe care Satan i le-a adus (Mat. 4.1-11; Luca 4.1-13). El a purtat toată ocara și rușinea posibilă de pe pământ.

Dacă ar fi fost vorba numai despre Iov și nu și despre ultima parte a planului de mântuire cu Biserica, atunci toate aceste 42 de capitole din Biblie ar fi fost scrise degeaba. Noi credem că toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și de folos pentru învățătura adevărată (2 Tim. 3.16-17). Istoria lui Iov ne vorbește, ca nici o alta în Vechiul Testament, despre ultima fază a Bisericii, când ploaia timpurie și târzie vor cădea în același timp (Ioel 2.23; Zah. 10.1). Acest lucru va avea loc scurtă vreme înaintea revenirii lui Hristos. Afirmația din Iacov 5.7-11 ne este adresată direct în acest timp: „*Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea DOMNULUI.*” Chestiunea presantă este: a rămâne hotărât, a nu privi la cele vizibile, la împrejurări, ci ca Avraam, să ținem la convingerea de neclintit că Dumnezeu va împlini ce a făgăduit (Rom. 4.18-22). Nu putem să ne uităm la noi înșine sau la alții, nu ne oprim să ascultăm ocara (2 Cor. 6.8) sau să urmăm proroci falși, ci mai degrabă trebuie să rămânem întemeiați în Cuvântul adevărului și să așteptăm cu răbdare până la revenirea DOMNULUI nostru. A doua parte a lui Iacov 5:7 ne spune: „*Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzi.*” În versetul 11 avem afirmația următoare: „*Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov, și ați văzut ce sfârșit i-a dat Domnul, și cum Domnul este plin de milă și de îndurare.*”

Iov a îndurat cu răbdare în timpul încercărilor lui și, în ciuda tuturor acuzațiilor, el a mărturisit: „*Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu!*” și „*voi vedea totuși pe Dumnezeu*” (Iov 19.25-26). El îl văzuse deja pe Mijlocitor, a vorbit despre ispășire și a spus că noi ne vom întoarce în zilele tinereții noastre și că Dumnezeu va răsplăti omului după neprihănirea lui (Iov 33.23-28).

Pilda lui Iov are o mare însemnătate în planul de Mântuire. Ne arată ce a intenționat Dumnezeu încă de la început în privința alor Săi și ce va aduce El la împlinire acum. Chiar dacă DOMNUL îngăduie să se

întâmpie anumite lucruri, dacă Satan atacă trupul și distruge totul în jurul nostru, dacă pârâșul și defăimătorul se ridică împotriva noastră, de sufletul unui copil al lui Dumnezeu nu se poate atinge. Încoronarea noastră va fi ca și în cazul lui Iov, chiar la sfârșit. Dumnezeu a răspuns și a restituit toate lucrurile în dublă măsură.

Sfârșitul va fi glorios

„Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic:”Hotărârile Mele vor rămâne în picioare și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea.” (Isa. 46.10)

În calitate de credincioși ai Bibliei, suntem convinși că Dumnezeu își va împlini planul de mântuire într-un mod minunat. În trecut, DOMNUL Isus a spus credincioșilor: *„Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, să știți că atunci pustiirea lui este aproape. Atunci, cei din Iudea să fugă la munți, cei din mijlocul Ierusalimului să iasă afară din el, și cei de prin ogoare să nu intre în el”* (Luca 21.20-21). **Vă rog, fiți foarte atenți!** Ei au făcut acest lucru imediat ce au văzut armatele apropiindu-se de oraș. Josephus Flavius, binecunoscutul istoric al aceluși timp, a scris că toți cei care au crezut în Mesia, au părăsit Ierusalimul înainte de distrugerea lui, în anul 70.

Mai departe, DOMNUL a vorbit despre lucrurile care se vor întâmpla chiar spre sfârșit. A menționat semnele din soare și din lună, confuzia și neliniștea dintre națiuni, cutremurele și foametea. Apoi, în legătură cu Israel, DOMNUL a spus: *„Vedeți smochinul... Tot așa, când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape”* (Luca 21; Mat.24). Noi suntem generația care vede toate aceste lucruri întâmplându-se.

Acum, DOMNUL se adresează și adevăraților credincioși – cei care cred și acceptă Cuvântul Lui și urmăresc cu vigilență împlinirea profețiilor biblice: „când veți auzi despre negocierile privind Ierusalimul, atunci să fiți atenți. Acela este timpul când toți credincioșii adevărați trebuie să iasă din Babilonul religios, să se întoarcă la DOMNUL și la Cuvântul făgăduit!” Cu siguranță, noi trăim într-o perioadă de timp cu totul specială în care profețiile biblice ale timpului de sfârșit se împlinesc sub ochii noștri. Toate indică spre întoarcerea iminentă a lui Hristos, pe

care nimeni și nimic nu o poate opri.

Satan nu a putut zădărnici planul lui Dumnezeu în ceruri; el nu a putut împiedica planul lui Dumnezeu în rai. Satan nu a putut opri planul lui Dumnezeu cu Israelul, nici chiar atunci când a ucis toți copiii evreilor – Moise a rămas în viață, întrucât a fost hotărât să fie prorocul. Vrajmașul nu a reușit nici atunci când Maria și Aaron l-au judecat pe slujitorul lui Dumnezeu și au pus la îndoială că el este singurul căruia i-a vorbit Dumnezeu (Num. 12). El nu a putut compromite planul lui Dumnezeu cu Israelul atunci când Core și Datan, împreună cu 250 de bătrâni, s-au ridicat împotriva lui Moise, cauzând o ruptură în adunarea lui Israel (Num. 16). Da, el a fost singurul căruia Dumnezeu i s-a arătat în rugul aprins și singurul hotărât de Dumnezeu ca să fie proroc al Său cu o trimitere deosebită! În ciuda tuturor greutăților, el și-a dus la îndeplinire însărcinarea până când a ajuns cu poporul lui Dumnezeu la hotarul Țării Făgăduite (Deut. 34). Apoi, Dumnezeu și-a continuat planul cu Iosua.

Satan nu a putut să distrugă planul lui Dumnezeu atunci când Irod a ucis toți copiii mai mici de doi ani, din cauza nașterii Răscumpărătorului. Satan nu a putut opri nimic din ce era în planul lui Dumnezeu, nici chiar atunci când Iuda L-a trădat pe DOMNUL nostru. Dumnezeu a vegheat întotdeauna asupra tuturor lucrurilor și s-a asigurat ca planul Lui să ajungă la împlinire. Decizia Lui rămâne valabilă pentru totdeauna. Așa vorbește DOMNUL nostru: „*Eu voi zidi Biserica Mea, și Porțile Locuinței morților nu o vor birui!*” Fără îndoială, acest lucru rămâne adevărat până în ziua când ea va apărea fără pată și fără zbârcitură în prezenta Lui, în slavă (Ef. 5.27).

Nici chiar învățătorii care prezentau erezii și care au apărut deja în zilele apostolilor, nu au putut să stea în calea planului de Mântuire. Nici prorocii falși care vor apărea în timpul sfârșitului nu vor avea succes în a opri planul lui Dumnezeu. Apostolul Petru a scris: „*În norod s-au ridicat și prooroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare...*” (2 Pet. 2.1). El a evidențiat foarte clar pericolul. Chiar după ce apostolul Pavel a vestit tot planul lui Dumnezeu, au existat bărbați care s-au ridicat și au introdus erezii, prin care i-au atras pe unii oameni să-i urmeze (Fapte 20.17-32). Până în ziua de azi, credincioșii naivi sunt smulși din Biserică în același fel, și sunt împiedicați să-L urmeze pe Hristos, fiind atrași în a urma niște bărbați care prezintă învățături greșite.

În mesajul către efeseni, îngerului Bisericii i s-a spus: „*ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși*” (Apoc. 2.2). Indiferent de pretențiile cuiva, dacă vestirea evangheliei nu este în acord cu învățăturile apostolilor (Fapte 2.42), atunci, conform mărturiei Sfintei Scripturi, acestea sunt erezii.

În mesajul către biserica din Pergam, DOMNUL a avut o plângere foarte serioasă: „*Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam*” (Apoc. 2.14). Este evident că învățăturile lui Balaam erau contrare învățăturii apostolilor. S-ar putea aprecia ca imposibil faptul că vrăjmașul și-a croit drum în Biserică încă de la început cu scopul de a împiedica planul de Mântuire. Conform mărturiei Scripturii, Biserica lui Isus Hristos este locul descoperirii lui Dumnezeu aici, pe pământ, este Trupul lui Hristos, stâlpul și temelia adevărului (1 Tim. 3.15). Nicio minciună nu vine din adevăr (1 Ioan 2.21), ea este întotdeauna o sucire a adevărului. De exemplu, un subiect poate fi biblic, dar ce spun sau scriu oamenii despre el poate fi total nebiblic. Așa a început în Grădina Eden: Satan a rămas la subiect, dar nu în adevăr.

În mesajul adresat îngerului Bisericii din Tiatira, citim despre o altă pricină de întristare: „*Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea care se zice prorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei...*” (Apoc. 2.20). Cu siguranță era cunoscut faptul că Dumnezeu a așezat în Biserică numai apostoli, proroci, învățători, și nu prorocițe, nici femei-apostol sau învățătoare. Și totuși, s-a întâmplat deja în timpul apostolilor ca o femeie să se prezinte pe sine ca prorociță sau învățătoare, amăgindu-i pe robii lui Dumnezeu. Încă de la început, intenția dușmanului a fost să amăgească poporul lui Dumnezeu.

Prin prorocul Ezechiel, Dumnezeu ne-a vorbit deja despre necazul insuportabil pe care folosirea greșită a darurilor spirituale l-a adus asupra poporului. Folosirea greșită a darurilor poate chiar să ucidă suflete scumpe. Așa vorbește DOMNUL: „*Iar tu, fiul omului, întoarce-ți privirile împotriva fiicelor poporului tău, care proorocesc după gustul inimii lor, și si proorocește împotriva lor! Spune: „Așa vorbește DOMNUL Dumnezeu: „Vai de cele ce cos pernuțe pentru subțiori, și fac mahrame pentru capetele oamenilor de orice mărime ca să prindă suflete! Socotiți că veți prinde sufletele poporului Meu, ca să vă păstrați cu viață sufletele voastre?”* (Ezech. 13:17-18).

În biserica din Tiatira, dușmanul a folosit o femeie, care avea

darul prorociei, pentru a-i induce în eroare pe robii lui Dumnezeu care erau impresionati de darul ei. Ei au fost amăgiți din cauză că nu aveau darul deosebirii. Chiar și bărbații responsabili în acea biserică priveau în sus la ea, cu respect, și nu și-au dat seama că ei înșiși și, prin urmare, biserica ce le-a fost încredințată, și-au pierdut respectul față de Cuvântul lui Dumnezeu. Darul prorociei nu face dintr-o femeie o prorociță, și cu atât mai puțin un învățător spiritual. Cele patru fete ale lui Filip aveau darul prorociei (Fapte 21), dar nu erau prorocițe.

Prorocii așezați de Dumnezeu în Biserică fac parte din una din cele cinci slujbe care lucrează în Biserică (Ef.4.11). Darul prorociei e unul din cele nouă daruri duhovnicești (1 Cor. 12). În Vechiul Testament citim despre prorocița Maria (Exod 15), despre prorocița Debora (Jud. 4), despre prorocița Hulda (2 Regi 22) și despre o prorociță pe care Isaia a luat-o de nevastă (Isa. 8:3), dar niciuna din ele nu a avut o slujbă pentru Biserică. La fel au stat lucrurile cu prorocița Ana, așa cum ni se relatează în Luca 2:36-38. Toate lucrurile legate de planul de mântuire au fost descoperite slujitorilor Săi, proroci și apostoli (Ef. 3.5; Apoc. 10.7 ș. a.). Slujbele și darurile trebuie așezate corect în rânduiala divină biblică și trebuie lăsate în locul de unde aparțin.

Satan se va amesteca întotdeauna acolo unde Duhul lui Dumnezeu face un lucru deosebit într-o Biserică. Și de fiecare dată o face cu aceleași intenții: să distrugă ordinea divină, să pună sub semnul întrebării și să răsucescă ceea ce a spus Dumnezeu, pentru a cauza confuzie și pentru a-i discredită pe slujitorii lui Dumnezeu, cu scopul de a întrerupe lucrarea și planul lui Dumnezeu. Totuși, planul lui Dumnezeu va rămânea veșnic. Biserica lui Isus Hristos nu va fi biruită de puterile iadului. Mireasa Mielului poate ieși, temporar, din cadență, așa cum a văzut fratele Branham într-o vedenie, dar ea nu poate fi înșelată. Ea va fi readusă în cadență, va fi gata și va fi sfințită pentru a lua parte la ospățul nunții Mielului (Apoc. 19).

În mod deosebit, Satan se dezlănțuie împotriva adevăratei Biserici și împotriva Israelului, căci ei au o parte specială și un scop special în planul de mântuire. Lumea nu ar fi auzit niciodată de vreun copil ucis în Egiptul antic, dacă Moise nu ar fi fost hotărât ca proroc pentru Israel chiar de la naștere. Nu ar fi fost nici un copil ucis în Betleem, dacă Fiul lui Dumnezeu nu s-ar fi născut acolo.

Haideți să aruncăm o privire în timpul nostru: Satan a lăsat în pace

pe toți marii evangheliști și pe toate marile biserici. A existat doar un singur bărbat care a trebuit să treacă prin cele mai crunte încercări, chiar și în propria biserică. William Branham a fost ales de la naștere (Ieremia 1.5) și dedicat lui Dumnezeu până la sfârșitul vieții lui. La vârsta de șapte ani, a auzit o voce vorbindu-i dintr-un vârtej de vânt care venea din vârful unui copac: „**Să nu fumezi niciodată, să nu bei niciodată și să nu-ți pângărești trupul în nici un fel, căci va fi o lucrare pentru tine când vei fi mare.**” El a fost un proroc făgăduit, cu o slujbă legată direct de planul divin de mântuire în timpul sfârșitului. Atacurile au venit din partea clerului diferitelor denominațiuni, datorită faptului că el, ca om trimis de Dumnezeu, a predicat adevăratele învățături biblice pe care ei nu le puteau încadra în conceptul lor denominațional.

Cel mai dur atac a venit din partea unei persoane apropiate de el, la început, și care l-a reclamat la Serviciul Intern de Venituri. Se pare că fratele Branham nu cunoștea practicile pământești la fel de bine cum cunoștea lucrurile duhovnicești din Împărăția lui Dumnezeu. În adunările lui, oamenii puneau ca daruri cecuri făcute pe numele lui. El le-a semnat și le-a folosit pentru a plăti cheltuielile cu adunările. I-a fost prezentată apoi o întregă cutie cu acele cecuri și a fost acuzat că a folosit banii în folosul propriu fără să plătească vreun impozit pe venit. Era vorba de o sumă de 500.000 de dolari. Serviciul de Venituri și Impozite a solicitat plata a peste 300.000 de dolari ca impozit. Pașaportul i-a fost confiscat și nu i s-a mai permis să părăsească țara. Ancheta a durat cinci ani. Mi-a vorbit despre acest lucru, exprimându-și regretul că nu a putut accepta invitația mea de a participa la adunările din Germania împreună cu David DuPlessis. Călătoria planificată în Sydney, Australia, în 1959, a trebuit, de asemenea, să fie anulată întrucât nu putea părăsi Statele Unite. Mi-a dezvăluit, în particular, numele fratelui care a plătit suma de 40.000 dolari în numele său, sumă convenită de avocat și de Serviciul de Impozite.

În 28 noiembrie 1963, fratele Branham a vorbit, printre alte lucruri și despre problema impozitelor. El a spus: „**De cinci ani, mă întreb ce nu este în regulă. În inima mea mă simțeam foarte apăsător de ceva și nu am putut afla ce e. În timpul acestei mari apăsări...Și guvernul m-a pus sub cercetare....Datoram guvernului 300.000 de dolari. Și nu îmi permiteau să plec, și a trebuit să stau aici...În ultimii patru sau cinci ani, m-am simțit zdrobit...**” Dacă cel mai mare om al lui Dumnezeu din timpul nostru nu ar fi trebuit să îndeplinească cea mai importantă însărcinare în legătură cu

planul de mântuire (Mal. 4:5-6; Mat.17.11; Marcu 9.12), Satan l-ar fi lăsat în pace. El a mai spus: „**Am simțit acea povară groaznică. Am strigat, m-am rugat, am mărturisit. Ce pot să fac? Ce am făcut?**”

Prorocul Ieremia a trebuit, de asemenea, să treacă prin experiența faptului că poporul lui îl defăima și dorea să-l învinuiască. Este scris: „*Căci aud vorbele rele ale multora, spaima care domnește împrejgur. „Învinuiți-l”, strigă ei, „haidem să-l învinuim!”*Toți cei ce trăiau în pace cu mine, pîndesc să vadă dacă mă clatin, și zic: „Poate că se va lăsa prins, vom pune mîna pe el, și ne vom răzbuna pe el!” (Ier. 20.7-13). Acest lucru i se poate întâmpla fiecărui slujitor al lui Dumnezeu. Invidia îi fortează pe oameni și-i conduce spre prigoană religioasă, cum s-a întâmplat cu Cain, care era un fiu al celui rău (1 Ioan 3.12). DOMNUL nostru a prevestit ce se va întâmpla în această privință: „*Va veni vremea când, oricine vă va ucide, să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu*” (Ioan 16.2). Noi putem vorbi despre toate aceste lucruri relatate în Scriptură, dar numai atunci când le trăim direct și personal ne dăm seama cu adevărat ce consecințe devastatoare au.

Putem citi despre căderea lui Lucifer și aceea a urmașilor lui pe care i-a luat jos cu el. Putem vorbi despre Eva și despre felul cum a fost amăgită, și despre Adam, care a fost neascultător, fiind astfel atras și el în cădere. Ne putem referi, mai departe, la ceea ce s-a întâmplat în biserici deja în zilele apostolice, putem privi înapoi la cele șapte mesaje către biserici, dar chestiunea actuală nu este ce s-a întâmplat în trecutul îndepărtat. Preocuparea noastră actuală este lucrarea prezentă a lui Dumnezeu și felul în care Satan s-a strecurat cu scopul de a distruge planul lui Dumnezeu în faza lui finală.

Mulți dintre voi vă puteți aminti de binecuvântările puternice din anii '60 și mai puternice ale anilor '70. După ce fratele Branham a fost luat acasă, în slavă, mesajul timpului de sfârșit a mers triumfător mai departe din acest loc în întreaga lume, așa cum a hotărât Dumnezeu din veșnicie. Biserica locală a crescut duhovnicește, și ca număr. Binecuvântările lui Dumnezeu se simțeau și erau trăite în fiecare adunare. În acea perioadă, DOMNUL ne-a vorbit deseori și a descoperit tainele Cuvântului Său, așa cum le-a descoperit slujitorului și prorocului Său. De pretutindeni veneau oameni ca să asculte mesajul curat, adevăratul Cuvânt, și să aibă o trăire personală cu DOMNUL înviat.

Totuși, această stare aproape „paradisică” nu i-a plăcut deloc

dușmanului. Astfel, către sfârșitul anilor '70, el a lansat un atac dur asupra lucrării și bisericii locale, încercând să distrugă armonia. În cazul Evei, modificarea unui singur cuvânt în Geneza 3, a fost suficientă ca să tragă toată umanitatea în cădere, după cum a subliniat de multe ori fratele Branham. Aici, Satan a încercat să nimicească lucrarea lui Dumnezeu printr-o lovitură fatală, prin gura celor care s-au despărțit de biserica locală, folosind greșit și răstălmăcind un text biblic după altul și un citat după altul. Principalul scop a fost distrugerea și discreditarea slujitorului pe care Dumnezeu îl hotărâse pentru a purta Cuvântul Său. Au fost născocite acuzații de neînchipuit, culminând cu declarații care îl etichetau drept „antihrist”, sodomit și înșelător al Miresei. Tipic pentru o operațiune ca aceasta, totul a fost „aranjat” și a circulat în spatele lui. Apostolul Pavel descrie suficient de clar acțiunile unor asemenea oameni: *„Gâtlejul lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; sub buze au venin de aspidă, gura le este plină de blestem și de amărăciune; au picioarele grabnice să verse sânge, prăpădul și pustiirea sunt pe drumul lor; nu cunosc calea păcii; frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor”* (Rom. 3: 13-18).

Pentru a-și atinge scopul, Satan a atacat căsătoria folosind greșit și răstălmăcind cuvântul din 1 Corinteni 7. Ca și când ar fi o practică obișnuită, o femeie care se despărțise de Biserică, a spus, deodată, soțului ei: „Eu mă pot despărți de tine. Trebuie să stau singură; acest lucru l-a spus apostolul Pavel în 1 Corinteni 7.” Aceasta a fost minciuna satanică legată de distrugerea planificată. Totuși, acolo nu scrie nicidecum așa, și înainte de versetul 11, este versetul 10, în care scrie: *„Celor căsătoriți, le poruncesc nu eu, ci DOMNUL, ca nevasta să nu se despărță de bărbat.”* Aici nu a vorbit apostolul Pavel, ci DOMNUL. Nu este această afirmație destul de clară? Nu este ea în acord cu toate celelalte versete biblice care tratează acest subiect? Nu coincide aceasta cu ceea ce a învățat fratele Branham conform poruncii DOMNULUI, în special în predica „Căsătorie și Divorț”?

În versetul 11, ni se spune ceva, dar numai în cazul în care acest lucru s-a întâmplat deja: *„Dacă este despărțită, să rămână nemăritată, sau să se împace cu bărbatul ei.”* Nu dacă ea, la un moment dat în viitor, decide să plece sau să intenteze divorț, ci doar dacă s-a petrecut deja, atunci să rămână singură sau să se împace cu bărbatul ei. Nici măcar unul din celelalte versete biblice care aparțin de acest subiect nu a fost luat în

seamnă. Satan a folosit numai un singur verset, utilizând un joc de cuvinte ca „despărțire” și „divorț”.

Toți cei care vor să aibă parte de răpire trebuie să iasă afară din această înșelătorie satanică căreia i-au căzut pradă, fie că au fost influențați de cele auzite sau de scrierile cuiva; ei trebuie să fie eliberați de această vrajă. Numai atunci poate fi restituită ordinea divină în Biserică, în familie și căsătorie, începând cu 1 Cor.11.3: *„Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii, și că Dumnezeu este capul lui Hristos.”*

Așa cum toți oamenii din Israel care fuseseră mușcați de șerpii înfocați, trebuiau să privească spre șarpele de aramă pentru a fi vindecați, la fel toți cei care au fost otrăviți de veninul mortal al șarpelui trebuie să privească, acum, la Hristos, Răscumpărătorul, căci El este Cel care a zdrobit capul șarpelui. Doar privind, prin credință, la Mântuitorul răstignit, pot ei să fie vindecați de acea otravă spirituală mortală (Ioan 3.14-17).

Inițial, se părea că totul s-a terminat, aici, în centrul misionar. Abia terminaserăm de construit cele două clădiri, după cum a poruncit DOMNUL în 18 iulie 1976, când întreg iadul s-a dezlănțuit. Totuși, Dumnezeu nu i-a îngăduit lui Satan să blocheze planul Lui și ne-a binecuvântat cu un nou început. El și-a continuat lucrarea conform Voinii Sale. De atunci, milioane de oameni din întreaga lume au auzit adevăratul Cuvânt, nenumărate suflete au fost salvate și mulți au fost scoși din confuzia spirituală. Pregătirea Bisericii Mirese a continuat în conformitate cu Cuvântul descoperit.

Câteva ani mai târziu, Satan a lansat un al doilea atac: în 25 august 1987, cineva m-a reclamat la oficiul de venituri și impozite pentru o presupusă evaziune fiscală. Numai după încheierea procedurilor am aflat că acea persoană îmi era foarte apropiată. În mod normal, oficialitățile dau crezare membrilor familiei când ei fac astfel de acuzații. Fără să știu, altor șase bărbați li s-au pus întrebări în calitate de martori - frați care au făcut parte din adunare. Pe baza celor consemnate în documentul oficial, marți, 31 octombrie 1989 (Ziua Reformei), șase bărbați, ofițeri de poliție și reprezentanți ai biroului de impozite din Düsseldorf, au sosit la Centrul de Misiune, înainte de ora 8 dimineața. Au percheziționat toate încăperile private și birourile, au confiscat toate documentele și le-au pus în cutii. Mi-au fost aduse 19 capete de acuzare. Ca rezultat, statutul non-profit al

Centrului de Misiune a fost revocat imediat. Ei au cerut plata a 340.000 de mărci ca taxă de societate [impozit pe profit] și 220.000 de mărci ca impozit pe proprietate. Nu am fi putut niciodată să strângem acele sume. Privind omenește, acesta părea a fi, încă o dată, sfârșitul bisericii locale și al lucrării misionare.

Fără îndoială, DOMNUL Însuși a fost Acela care l-a călăuzit pe directorul oficiului local de impozite din Krefeld să vorbească în favoarea mea, ca să nu fiu reținut, așa cum se planificase inițial. Spre slava lui Dumnezeu, pot spune că în timpul acestor ani de anchete, nu a trebuit să anulez nicio călătorie misionară și am fost în stare să-mi continui însărcinarea în credincioșie față de DOMNUL. Spre surprinderea totală a ofițerilor de investigație, a avocaților și a tribunalului, după ani de cercetări minuțioase, nu a fost găsită nici măcar o singură neregulă, nici în lucrurile mele private, nici la Centrul de Misiune. În prezența mea, în decembrie 1999, la Înalta Curte din Düsseldorf s-a pronunțat, în final, verdictul “nevinovat”.

Cel mai mare ziar local a scris o relatare amanunțita despre victoria din justiție, având următorul titlu: "Acuzațiile la adresa Centrului Misionar au fost anulate/retrase."

În textul de sub fotografie, se spunea: "*Pastorul Ewald Frank se bucură pentru victoria din justiție. "Misiunea Popularea Libera din Krefeld" și-a recâștigat statutul non-profit. Autoritățile au returnat documentele confiscate.*"

Nimeni nu își poate închipui prin ce am trecut în toți acei ani ai anchetei. Mereu și mereu a trebuit să răspund acuzațiilor. Tot timpul am avut a face cu avocați și cu oficiul de venituri și taxe. Totuși, la sfârșit, am trăit din nou descoperirea biruinței DOMNULUI. Dumnezeu nu a fost doar cu slujitorul și prorocul Lui, William Branham, în timpul celor cinci ani ai anchetei, ci a fost și cu mine în anii mulți de încercări foarte grele. Cu toată puterea lui, Satan a încercat să distrugă încrederea în purtătorul Cuvântului și, prin aceasta, să împiedice împărțirea mesajului curat al timpului sfârșitului. El nu a reușit să facă asta, pentru că acel „Așa vorbește DOMNUL” din 11 iunie 1933, rămâne adevărat până astăzi: **“Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să premergă prima venire a lui Hristos, mesajul dat ție va fi premergătorul celei de-a doua veniri a lui Hristos.”**

Acest mesaj continuu să îl port, prin autoritatea trimiterii și chemării mele divine, de când fratele Branham a fost luat în slavă.

După o conversație cu persoana care m-a reclamat în mod fals, când era de față și reverendul Pearry Green, acea persoană a rambursat Centrului de Misiune o parte din cheltuieli, în sumă de 30.000 de euro. Totuși, până în ziua de azi, nu a dat nici un semn al vreunui sentiment de vinovăție sau de remușcare. A fost oare o decizie definitivă? Nu mai există nicio posibilitate de întoarcere? Va fi oferta de har a lui Dumnezeu respinsă în continuare? Ceea ce a spus Dumnezeu în Vechiul Testament, cu precădere afirmația „*Blestemat să fie cel ce va nesocoti pe tatăl său și pe mama sa!*” (Deut. 27.16, Marcu 7.10), nu se mai aplică și în Noul Testament? Va continua defăimarea și uciderea sufletelor, deși revenirea lui Hristos este iminentă? Vrăjmășia - va dura ea chiar până la sfârșit? Cum pot oameni, care nici măcar nu pot să se salute, să pretindă că sunt cu adevărat pregătiți pentru răpire? Astăzi, fac apel la toți cei care cred mesajul lui Dumnezeu, să înceapă să se roage și să postească, astfel încât Dumnezeu să poată să pună capăt tuturor atacurilor dușmanului și să își desăvârșească Lucrarea Lui de har în mod minunat!

Nu mă plâng și nu acuz. Mă bucur de faptul că nici una din acuzațiile cu caracter personal nu este adevărată (Mat. 5:10-12). Dacă măcar una din ele ar fi fost adevărată, atunci DOMNUL Însuși ar fi făcut prima greșală când m-a trimis. Dumnezeu cunoaște toate lucrurile, și fiecare trebuie să decidă acum dacă crede cuvintele lui Dumnezeu sau pe cele ale defăimătorilor. Apostolul Pavel a dedicat un întreg capitol, 2 Corinteni 11, pentru a relata despre toate încercările prin care a trebuit să treacă, așa cum a făcut, anterior, în cap. 6. Astăzi pot să proclam, exact așa cum a făcut el în timpul lui: “*Însă DOMNUL a stat lângă mine, și m-a întărit, pentru ca propovăduirea să fie vestită pe deplin prin mine, și s-o audă toate Neamurile. Și am fost izbăvit din gura leului*” (2 Tim. 4.17).

În biserica primară, apostolii și bătrânii purtau răspunderea pentru toate hotărârile referitoare la învățătură (Fapte 15 și alte texte), căci Dumnezeu a așezat diferitele slujbe numai în Biserică, și ele sunt date pentru zidirea Bisericii. Mai mult, în fiecare oraș exista întotdeauna numai o singură biserică locală. Diviziunile sunt întotdeauna lucrarea dușmanului. Având în vedere iminenta revenire a lui Isus Hristos, trebuie accentuat că credincioșii de la început stăteau sub călăuzirea directă a Duhului Sfânt și, de aceea, erau foarte apropiați unul de celălalt. Atunci

nu erau diviziuni, nu erau frați mincinoși și nici învățături greșite. Acum trăim întoarcerea noastră înapoi la început. Acesta este motivul pentru care trebuie să înceteze toate diviziunile cauzate de învățături străine, și doar învățăturile curate ale Bibliei să fie predicate.

Unitatea unei biserici locale este foarte importantă. DOMNUL nostru a spus: *“O împărăție, o casă – și o biserică, desigur – dezbinată împotriva ei însăși, nu poate dăinui”* și *“cine nu este cu Mine este împotriva Mea și cine nu strânge cu Mine, risipește.”* În timpul crizei, fratele Branham a cerut adunării din tabernacol următorul angajament: **“Promit, în mod solemn, să sprijin tabernacolul Branham în toate programele lui conduse de păstorul lui, William Branham. Promit să nu vorbesc împotriva fratelui Branham sau împotriva programelor lui, și voi mostra pe oricine face asta. Voi sta de partea lui, fie bine, fie rău, așa cum stă el de partea lui Dumnezeu. Amin.”** Așa vorbește DOMNUL: *“Iată că te-am săpat pe mâinile Mele, și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei! Fiii tăi aleargă; dar cei ce te dărâmaseră și te pustiiseră vor ieși din mijlocul tău. Ridică-ți ochii de jur împrejur, și privește: toți aceștia se strâng, vin la tine”* (Isa. 49:16-18).

În ce loc ne așează Cuvântul lui Dumnezeu?

Apostolul Pavel a menționat câțiva frați, între care Figel și Ermogen, care îl părăsiseră în Asia (2 Tim. 1:15). Îi amintește pe Imeneu și Filet, care răspândeau vorbe goale, și a afirmat că cuvântul lor este precum cancerul, pentru că ei pretindeau că învierea avusese loc deja (2 Tim. 2:17). Cei care au rătăcit de la adevăr nu mai predicau Cuvântul, ci vorbe goale, zadarnice (2 Tim. 2:18). Pavel i-a comparat pe acești bărbați cu Iane și Iambre (2 Tim. 3:8). Acești bărbați nu erau nici apostoli, nici proroci, nici învățători. DOMNUL vorbește numai celor care sunt în Biserica Lui. Fiecare mesaj adevărat este adresat întotdeauna Bisericii, care a fost răscumpărată prin sângele Mielului și, astfel, rămâne sub protecția Sângelui. Oricine se desparte de Biserică, nu se mai află sub acoperirea Sângelui. Apoi, ei alcătuiesc grupuri care umblă pe căile lor și, exact ca denomiinațiunile, nu mai ascultă ce spune Bisericilor Duhul.

Fiecare grup care se naște prin răzvrătire și ruptură din Biserica lui Isus Hristos este, în realitate, doar o asociație religioasă. Sfânta Scriptura îi descrie drept “disprețuitori”. Adunarea lui Israel a stat de partea lui

Moise; cei care s-au unit împotriva lui, i-au urmat pe Core, Datan și Abiram. Aceasta este calea lui Cain, rătăcirea lui Balaam și răscoala lui Core (cartea lui Iuda); ei au părăsit calea cea dreaptă (2 Pet. 2.15). Acești oameni L-au disprețuit pe DOMNUL (Num. 16.30). Au respins trimiterea lui Moise și, astfel, L-au disprețuit pe Dumnezeu, care îl chemase. În asemenea situații se aplică următorul cuvânt: *“Uitați-vă, disprețuitorilor, mirați-vă și pieriți, căci în zilele voastre, am să fac o lucrare pe care n-o veți crede nicidecum, dacă v-ar istorisi-o cineva”* (Fapte 13.41).

Cum rămâne cu toți pârâșii, disprețuitorii și defăimătorii care sunt în mod voit în slujba dușmanului și, prin urmare, se află sub blestem? Cine va folosi cu înțelepciune ultimele clipe ale timpului de har pentru a fi eliberat de sub vraja Satanei? Cine va cere iertare și va trăi împăcarea? Sau a fost decizia lor, cu adevărat, definitivă? Cine a trecut pentru totdeauna granița harului, așa cum s-a întâmplat cu Iuda? Fiecare persoană care a fost atrasă în înșelăciunea cauzată, în acest caz, de însuși Satan – ca și în ceruri și în Grădina Eden, nu ar trebui să-și mai împietrească inima lui sau a ei.

Multe suflete scumpe au căzut pradă celei mai rele înșelătorii învelite în mantaua religioasă a amăgirii cu aspect duhovnicesc, al cărei efect se întinde în întreaga lume. Cum rămâne cu inițiatorii răspunzători? Și cum rămâne cu cei care li s-au alăturat, devenind astfel vinovați la rândul lor? Cine va găsi calea spre pocăință? Cei care nu au luat parte în mod deliberat și intenționat, nu au păcătuit pentru totdeauna împotriva Sângelui și Trupului lui Hristos; ar trebui să renunțe la mândria lor și să se întoarcă la DOMNUL.

Toate răstălmăcirile care fac ocolul pământului în cercurile mesajului trebuie, de asemenea, să înceteze imediat. Nu este suficient dacă frații îl citează doar pe proroc; ei trebuie să fie în stare să susțină aceste citate cu Cuvântul lui Dumnezeu. Toți cei dezamăgiți datorită faptului că au privit și au ascultat oameni, ar trebui să privească acum la DOMNUL și să se încreadă în El, ca să nu fie descurajați din nou. Bunul Păstor își cheamă toate oile rătăcite și pierdute. Fie ca ele să asculte vocea Lui și să se întoarcă la El. Pe lângă aceasta, toți frații slujitori care au ajuns sub influență greșită, trebuie să se elibereze din cursa dușmanului (2 Tim. 2.26). Doar când unitatea devine vizibilă între cei care predică Cuvântul, atunci poate fi o adevărată unitate în Biserică, ca întreg.

Satan a fost învins; el și-a pierdut pentru totdeauna orice pretenție

asupra celor răscumparați. Împreună cu toate puterile lui, va fi pus sub picioarele marelui Biruitor, și această biruință va fi arătată în Biserica lui Isus Hristos. În final, totul se va fi meritat, de dragul celor aleși, care nu vor mai fi amăgiți, care nu vor fi părtași la nicio defăimare sau ponegrire; în locul acestor lucruri, ei vor găsi milă la Dumnezeu și își vor ocupa locul corect în Biserica întâilor născuți.

În credință, continuu să țin de cuvântul din prorocul Isaia 54.17: *“Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere, și pe orice limbă care se va ridica la judecată împotriva ta, o vei osândi. Aceasta este moștenirea robilor DOMNULUI, așa este mântuirea care vine de la Mine, zice DOMNUL.”*

Conform răspunderii mele înaintea lui Dumnezeu, voi continua să port Cuvântul veșnic până voi fi luat în slavă împreună cu toți cei care s-au pregătit, așa cum am văzut-o și am trăit-o în ianuarie 1981. Știind cât de puțin timp ne-a mai rămas, sunt și mai nevoit să avertizez pe fiecare în Numele lui Isus Hristos. Satan poate cauza întreruperi – a făcut asta de la început – dar nu poate distruge planul lui Dumnezeu cu Biserica Mireasă.

După plecarea fratelui Branham, eu trebuia să duc mesajul divin fiecărui continent de pe pământ, conform cu însărcinarea mea primită de la Dumnezeu veșnic credincios. Până în 1979, vizitasem 86 de țări, iar acum numărul a crescut până la 136 de țări, și Dumnezeu a dăruit multă roadă. A LUI să fie slava pentru aceasta! În anii 70, în Centrul de Misiune erau între 400 și 500 de oameni, iar acum sunt, uneori, între 700 și 900 de persoane care participă. În anii 70, cei care participau la adunări erau, în principal, oameni din țările vorbitoare de limba germană. Astăzi ei vin din toată Europa și din lumea întreagă. În trecut, predicile erau disponibile numai în limba germană, dar astăzi predicile sunt traduse simultan în 12 limbi diferite, din care 7 pot fi ascultate în direct prin internet, în toată lumea.

Eu nu scriu în numele meu; scriu din însărcinarea lui Dumnezeu. Grija mea nu este să mă apăr pe mine însumi, ci să apăr Cuvântul lui Dumnezeu și mesajul timpului de sfârșit, adevărat și curat precum cristalul. Toate aceste lucruri nu mi s-au întâmplat pentru că mă numesc Ewald Frank, ci mai degrabă pentru că am primit o chemare directă, ca Moise și Iosua, ca Ilie și Elisei, ca Petru și Pavel, și ca William Branham. Pe 3 decembrie 1962, el a confirmat chemarea divină pe care am primit-o de la DOMNUL, în timp ce stăteam în prezența a doi martori, Fred

Sothmann și Banks Wood. Slujba mea este legată direct de slujba lui, în conformitate cu planul de Mântuire.

Fratele Branham a afirmat de repetate ori: „**Nici un om nu are dreptul să predice decât dacă Îl întâlnește pe EL, ca și Moise, afară, pe pământul sfânt...**” Eu trebuie să adaug: „Nimeni nu are dreptul să pretindă că a fost chemat la o slujbă care este o parte a planului de Mântuire, dacă nu poate mărturisi că a avut o trăire ca apostolul Pavel, care a auzit în realitate Vocea DOMNULUI înviat, așa cum am auzit-o eu, în 2 aprilie 1962.” Ce a spus DOMNUL despre cei pe care îi trimite El, va rămâne adevărat pentru toată veșnicia: „Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; și cine vă nesocotește pe voi, pe Mine Mă nesocotește, iar cine Mă nesocotește pe Mine, nesocotește pe Cel ce M-a trimis pe Mine” (Luca 10.16). Fiecare trebuie să decidă personal, acum, dacă să creadă sau nu, dacă să se supună sau nu. Fiecare om va trebui să se confrunte, încă o dată, cu decizia lui sau a ei, în acea zi când va trebui să fie pus la stânga sau la dreapta, când vom auzi fie cuvintele: „*veniți binecuvântații Tatălui Meu*” fie „*plecați de la Mine, voi blestemaților...!*” Amândouă vor fi definitive.

EPILOG

Acum putem să lăsăm toate lucrurile în urma noastră și să le uităm, dacă le-am adus sub Sânge și am primit iertare. Acesta este singurul mod în care putem merge împreună înainte, cu credința deplină că Dumnezeu va avea calea Lui cu noi (1 Pet. 1.13). DOMNUL veșnic credincios va desăvârși lucrarea Lui de Răscumpărare, așa cum și-a desăvârșit lucrarea de creație. William Branham a fost omul trimis de Dumnezeu prin a cărui slujbă inimile copiilor lui Dumnezeu au fost întoarse la credința părinților apostoli de la început. Prima dată a fost o făgăduință, acum avem împlinirea ei. Ce i s-a spus fratelui Branham, rămâne adevărat: nu el, ci mesajul dat lui va premerge a doua venire a lui Hristos, așa cum a subliniat-o el deseori, în deosebi în 9 februarie 1959: „**Nu că eu voi fi premergătorul, ci mesajul va fi premergătorul!**” În 11 iunie 1933, acesta era, încă, doar un anunț, dar după plecarea fratelui Branham a devenit o realitate pe tot pământul.

În 26 iulie 1964, fratele Branham a pus o întrebare și a dat și răspunsul în timpul unei predici: „**Ce să restituie? În aceste zile din urmă...voi, frați din denomiționi, ascultați! Să restituie sărbătoarea**

originală a Rusaliilor așa cum a fost la început.” La sfârșit, Biserica trebuie să fie așa cum a fost la început. În cartea lui Iov citim că el a primit restituirea în dublă măsură a tuturor lucrurilor, când s-a rugat pentru prietenii lui care nu l-au înțeles în timpul încercărilor lui. Acest lucru trebuie să îl fac eu acum. Mă pot ruga cu toată inima: „Tată, iartă-i, căci nu au știut ce fac și încă nu știu ce fac, cât timp sunt sub influența celui rău!” Să fie cum a fost cu Iov, ca toți frații și surorile, toți vechii prieteni, să se întoarcă și să se bucure împreună cu noi. *„Domnul a adus pe Iov iarăși în starea lui de la început, după ce s-a rugat Iov pentru prietenii săi. Și Domnul i-a dat înapoi îndoit decât tot ce avusese. Frații, surorile, și vechii prieteni ai lui Iov au venit toți să-l vadă și au mâncat cu el în casă, l-au plâns și l-au mângâiat pentru toate nenorocirile”* (Iov 42.10-11).

Nu trebuie să ținem nici un fel de dușmănie unul împotriva altuia, cum a scris Iacov, ci să urmăm pilda îndelungii răbdări pe care ne-au lăsat-o prorocii care au vorbit în Numele DOMNULUI. Vom rămânea hotărâți și ne vom da silințele să fim găsiți în voia lui Dumnezeu. Fie ca Dumnezeu să ne dea tuturor respect față de El, față de Cuvântul Lui, față de deciziile Lui, căci numai atunci putem să fim părtași la ce face El acum. Fie ca plăcerea lui Dumnezeu să se odihnească peste poporul Lui. Satan nu poate împiedica planul lui Dumnezeu. Ce a planificat Dumnezeu, din veșnicie, va avea loc la timpul hotărât și noi vom vedea împlinirea finală în Numele sfânt al lui Isus.

Aș dori să folosesc această ocazie pentru a le mulțumi tuturor fraților din diferite țări, care au rămas devotați Cuvântului și mesajului, aducându-și aportul cu credincioșie la împărțirea hranei spirituale. Shalom! Maranata!

Din însărcinarea Lui,

Bt. Frank

Așa vorbește DOMNUL în fericiri:

*„Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!
Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui
Dumnezeu!*

*Ferice de cei prizoniți din pricina neprihănirii, căci a lor este
Împărăția cerurilor!*

*Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări,
va vor prizoni, și vor spune tot felul de lucruri rele și
neadevărate împotriva voastră” (Matei 5.8-12).*

Dacă doriți să primiți literatura noastră
puteți scrie la adresa de mai jos:

Mission Center
P.O. Box 100707
47707 Krefeld
Germany

De asemenea, puteți recepționa și pe internet adunările noastre lunare, care au loc în primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni: sâmbătă seara, la ora 19.30 (Ora Europei Centrale), și duminică dimineața, la ora 10 (Ora Europei Centrale). Predicile pot fi ascultate în șapte limbi diferite, în lumea întreagă. Adunările de la Zürich pot fi accesate online în ultima duminică a fiecărei luni, la ora 14.00 (Ora Europei Centrale), și sunt disponibile în limbile germană și franceză. Luați parte la ceea ce lucrează Dumnezeu în prezent conform planului Său de mântuire!

Pagină de internet: <http://www.freie-volksmission.de>

E-mail: volksmission@gmx.de sau

E.Frank@freie-volksmission.de

Telefon: +49-2151/545151

Fax: +49-2151/951293

© de autorul și publicistul E. Frank
